

Chương 35

Tu luyện mị thuật quyển rũ Sở Dật Đình (3)

Buổi tối hôm đó, Tô Hồng Tụ chạy đi chạy lại một chuyến, lấy một đồng lớn bột mì, nước lá ngải cứu, thậm chí lấy cả mực nước bôi lên mặt.

Mặc dù nàng không nhận bột thuốc Sở Dật Đình đưa cho nàng, nhưng không nói lên nàng không đồng ý lời của Sở Dật Đình nói, mang theo gương mặt này đi ra ngoài, quả thật quá nguy hiểm.

Đợi nàng dịch dung xong, đứng xa xa trước gương đồng, mặc dù thiếu nữ trong gương vẫn thướt tha duyên dáng, phong thái yếu điệu như cũ, nhưng rõ ràng ít đi tuyệt mỹ và linh động so với trước.

Dáng vẻ này ra cửa, sẽ không dẫn phiền toái đến!

Tô Hồng Tụ vui vẻ, gác chân trên giường ngồi đến nửa đêm, rạng sáng ngày hôm sau, trời mới tờ mờ sáng, nàng đã dùng phương pháp biến thân ra cửa.

Mặc dù Vệ Thập Nhị phái rất nhiều người canh giữ cửa nhà nàng, mặc dù bọn họ đều là cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng dù sao bọn hắn cũng chỉ là người thường, không có pháp thuật, nào đề phòng được yêu thuật thay đổi vô cùng của Tô Hồng Tụ?

Cho đến khi đầu bếp làm xong điểm tâm, tiểu nha hoàn Tú Nhi la hét tìm nàng khắp nơi, bọn hộ vệ mới phát hiện, không thấy Tô Hồng Tụ.

Bọn hộ vệ lập tức truyền tin này cho Vệ Thập Nhị đang luyện binh ở quân doanh, chỉ có điều, khi đó, không thấy Tô Hồng Tụ đã qua một canh giờ rồi.

Tô Hồng Tụ ra cửa mới phát hiện, nàng vốn không biết đi đâu tìm Sở Dật Đình.

Người của dịch quán vốn không để cho nàng đi vào, nàng làm huyền thuật lạng lẽ ẩn vào dịch quán, lại phát hiện, Sở Dật Đình vốn không ở bên trong.

Tô Hồng Tụ lại dùng thuật đọc tâm đọc hết tất cả tâm trí của thị vệ dịch quán một lần, phát hiện không ai trong bọn họ biết Sở Dật Đình đi đâu.

Tô Hồng Tụ mãi không tìm được Sở Dật Đình.

Tối hôm nay đúng là đêm thất tịch, trên đường thật sự náo nhiệt, khắp nơi đều là người đến người đi, qua lại không dứt.

Lòng ham chơi của Tô Hồng Tụ nổi lên, định đi dạo lung tung khắp nơi theo dòng người, lúc thì đi theo đám người giành đoán đồ đèn trước quán nhỏ bán

đèn lồng hoa sen, lúc lại chen đến trước thuyền hoa xem náo nhiệt theo điệu sênh ca dăng dặc cách đó không xa.

Tô Hồng Tụ chưa bao giờ thấy cảnh tượng đẹp đẽ như vậy, trên mặt hồ sóng gợn lăn tăn, mấy chục thuyền hoa có lầu điêu lan ngọc thể¹ sóng đôi, nhiều tiếng nhạc trên thuyền, mơ hồ có thể nhìn thấy được cả nam nam nữ nữ trên đó. Có một công tử trẻ tuổi tướng mạo anh tuấn, xem ra hết sức trẻ tuổi, mỗi tay ôm một mỹ nhân, trên đui còn có một mỹ nhân khác đang ngồi, mỹ nhân lớn nhỏ cười dịu dàng, mềm mại vô hạn đang bón nho mới hái cho hắn.

Mỗi mỹ nhân đều má phấn đỏ bừng, lông lánh, giống như ngượng ngùng nhìn mặt công tử thiếu niên.

“Dáng dấp Bạch công tử thật anh tuấn, nếu như chàng có thể chuộc ta về thì tốt rồi.”

“Bạch công tử thật dịu dàng, chỉ cần chàng có thể chuộc ta, ta tình nguyện làm nô tỳ vì chàng.”

Hình như nữ tử chung quanh cũng rất ái mộ Bạch công tử phong lưu phóng khoáng, Tô Hồng Tụ nghe lén tiếng lòng của các nàng, trong mười ý nghĩ thì có chín cái như vậy.

Với cách nghĩ của đám nữ tử, Tô Hồng Tụ cười nhạt, chẳng thèm ngó tới.

Thôi đi, cái này mà gọi là anh tuấn? Bạch công tử này, đôi mắt một bụi một nhỏ, cái mũi hơi lệch, lúc nhìn từ xa mới thoáng nhìn được một chút mà thôi, so với Sở Dật Đình, quả thật một cái trên trời một cái dưới đất, một là mây trắng cao cao tại thượng, một là bùn nhão dơ bẩn không chịu nổi.

Chính bản thân Tô Hồng Tụ cũng không biết tại sao mình lại hết sức chán ghét nam tử phong lưu háo sắc, có lẽ bởi vì bị chủ nhân thân thể này ảnh hưởng, mẫu thân chủ nhân thân thể này bị phụ thân Thừa tướng phong lưu háo sắc chọc giận mà chết.

Tô Hồng Tụ không hề có hứng thú với đám nữ nhân chân thành sùng bái Bạch công tử, ngược lại hết sức tò mò với thuyền hoa có lầu xếp song song trên mặt hồ, xem ra những thuyền hoa này cách rất gần bến tàu, gần đến mức dường như đưa tay ra là có thể sờ tới.

Tô Hồng Tụ nhón chân lên, thử kiểm tra hoa văn trên thuyền hoa có lầu, đúng lúc này, một đám người chen lấn, không biết một nhóm người từ nơi nào tới, lại chen vào đám người ven hồ, tất cả mọi người chuyển động, Tô Hồng Tụ bị đẩy ra bên ngoài, nàng âm thầm kêu khổ, lại chen nữa, nàng sẽ rơi vào trong sông rồi.

Nàng lại không biết bơi!

Đang tim gan run sợ, không biết làm thế nào cho phải, đột nhiên, một mùi cực kỳ giống mùi xạ hương của phái nam kín đáo chui vào trong lỗ mũi Tô Hồng Tụ.

Một cánh tay mạnh mẽ mà có lực, cách vãi vóc, mơ hồ có thể nhìn thấy bắp thịt màu lúa mạch vươn tới, vững vàng vòng chặt vòng eo nhỏ nhắn không đủ một nắm tay của Tô Hồng Tụ.

Đám người vẫn không ngừng tùm tùm ở chỗ cũ, nhào lên phía trước, chỉ có thiếu niên đứng ở sau lưng Tô Hồng Tụ, mang trên lưng một thanh kiếm sắc màu đen, áo trắng như tuyết, bản lĩnh cường tráng, mặc kệ đám người chen chúc hấn như thế nào, hấn vẫn cao lớn giống như cây tùng, không nhúc nhích.

Tô Hồng Tụ vừa ngửi mùi đã biết, che chở nàng nhất định là Sở Dật Đình.

Chỉ có Sở Dật Đình, mặc dù không phải nam tử Hồ tộc, lại giống như nàng, trên người mang theo mùi thơm lạ lùng mê người trời sinh.

Tô Hồng Tụ chưa bao giờ thích một người như vậy, Sở Dật Đình tới thật đúng lúc.

Thiếu chút nữa, nàng sẽ bị đám người chen lấn vào trong hồ.

“Cám ơn người, ta...”

Tô Hồng Tụ mỉm cười, vừa định ngửa đầu nói cám ơn Sở Dật Đình, thuận tiện nói cho hấn biết, bởi vì hấn cứu nàng lần này, nàng quyết định xóa bỏ âm ỉ với hấn lần trước.

Sở Dật Đình cũng kinh ngạc, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Tô Hồng Tụ, khóe miệng dần dần lộ ra nụ cười gượng kinh ngạc.

Tô Hồng Tụ dựa vào trong ngực hấn, vừa lúc có thể nghe được tiếng lòng của hấn.

Thì ra nàng đã dịch dung, Sở Dật Đình vốn không nhận ra nàng.

Nhưng mặc dù hấn không nhận ra nàng, nhưng vừa rời ở bên hồ liếc nhìn, chỉ vì Sở Dật Đình thấy được bóng lưng quen thuộc, mắt thấy bóng dáng nhỏ bé nhu nhược này sẽ bị mọi người chen vào trong hồ, không tự chủ vươn tay, kéo nàng lại.

Tô Hồng Tụ không khỏi ảm áp trong lòng, lần này nàng tới tìm Sở Dật Đình, vốn chính là muốn lấy lòng hấn, xem mị thuật có thể có tác dụng với hấn không, nên thay đổi lạnh lẽo và xa cách mấy ngày trước đó, cẩn thận từng ly từng tí ngẩng đầu lên, hốc mắt ửng đỏ, đáng thương nói: “Làm thế nào bây giờ? Chân của ta bị trẹo, không thể bước đi, như thế nào cho tốt?”

Không thể không nói, mị thuật của Hồ tộc quả thật vô cùng cường hãn, già trẻ ăn sạch, Tô Hồng Tụ rõ ràng đã dịch dung, hiện giờ chỉ ở mức trung bình, nhưng theo hốc mắt đỏ ửng, nước mắt lăn lăn hai vòng trong cặp mắt quyến rũ,

dáng vẻ uất ức, muốn khóc lại thôi, nam nhân chung quanh lập tức đỏ mặt một nhóm lớn.

Có mấy nhịp tim như đánh, tướng mạo coi như đẹp trai, thậm chí đã xắn áo lên, kích động muốn đến nâng Tô Hồng Tụ dậy.

Chỉ tiếc Sở Dật Đình không bán nợ cho nàng, chỉ cúi đầu liếc nhìn nàng, quay đầu nhắc chân đi.

Mị thuật của nàng không có tác dụng với Sở Dật Đình!

Tô Hồng Tụ cả kinh trong lòng, ảo não không thôi.

Tại sao có thể như vậy?

Mị thuật càng không có tác dụng, ý chí chiến đấu của Tô Hồng Tụ lại dâng lên, trong lòng suy nghĩ, nàng nhất định phải bắt Sở Dật Đình lại, như thế nào cũng phải tu luyện mị thuật đến lô hỏa thuần thanh², không ai có thể ngăn cản.

Sở Dật Đình hờ hững với nàng, Tô Hồng Tụ không có cảm giác rất tức giận, tự mình vỗ vỗ bần đất trên váy, đi về trước mấy bước chăm chú đuổi kịp hắn.

Thật kỳ quái, cảm giác đã từng quen biết lại dâng lên trong lòng Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ nghi ngờ trong lòng, mắt không chớp mà nhìn chăm chăm bóng lưng cao lớn phong độ của Sở Dật Đình.

Thật sự kỳ quái, tại sao nàng có cảm giác bóng lưng của Sở Dật Đình thật quen thuộc, phảng phất trước đây thật lâu, nàng đã từng giống như bây giờ, theo sát sau lưng người nào đó.

Kỳ quái hơn chính là, nàng đi tới nhân gian, bởi vì mượn thân thể hiện tại đã từng bị nam nhân thương tổn, gặp phải nam nhân hoặc nhiều hoặc ít cũng hơi chán ghét.

Nhưng duy nhất chỉ có Sở Dật Đình, ngay cả khi có chán ghét, có tức giận, nhưng qua không được bao lâu, chán ghét này, tức giận này đều tiêu tan.

Khi nàng nghĩ đến muốn tìm người giúp mình tu luyện mị thuật, nàng chỉ nghĩ tới chính là Sở Dật Đình, còn như Vệ Thập Nhị, Lâm Hạo Hiên gì đó, nàng chỉ mới nghĩ tới tên của bọn hắn, đáy lòng đã không kiềm chế được mà dâng lên khinh bỉ và chán ghét nồng đậm.

Ghi chú:

1. Điêu lan ngọc thể: Dùng để diễn tả một công trình kiến trúc giàu sang tráng lệ.

2. Lô hỏa thuần thanh: dày công tôi luyện. Tương truyền Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa lên màu xanh, coi là đã thành công, ví với sự thành thực của học vấn, kĩ thuật...